

*Les mentides d'una
gàbia de vidre*

El Súper 8 i el Single 8

Jaume Salvà i Lara

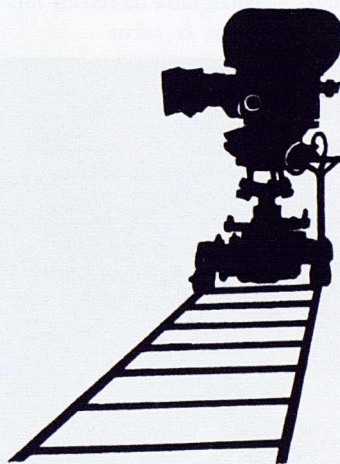
Malgrat el seu fals aspecte de jugueta, la càmera de súper 8 és un instrument tan mereixedor de respecte com qualsevol càmera cinematogràfica professional de format ample, ja que el seu producte final, el film, és -a part del fet insignificant de la major o menor grandària de les imatges- absolutament idèntic. És la mateixa diferència que pot existir entre un bolígraf i una màquina d'escriure elèctrica: tot i la complexitat tècnica de la darrera, ambdós instruments permeten escriure una mateixa obra literària. És més, en el cas de les càmeres cinematogràfiques l'analogia no és del tot exacta, perquè moltes càmeres de súper 8 superen en possibilitats tècniques les seves germanes majors del cinema professional.

Carlos Scavino i Julián Hurtado

Si una persona normal d'aquí, de Mallorca, vol fer una pel·lícula té clar que s'ha de fer en 35 mm o, com a mínim en 16 mm. Aquí ve el primer problema perquè generalment, si es tracta com hem dit d'una persona normal i corrent, tindrà dificultat per accedir a aquests formats per qüestions econòmiques i perquè fer un film no és només impressionar pel·lícula: després s'ha de revelar, fer el copió (en cel·luloide o en vídeo), muntar, sonoritzar, fer còpies... Per tant, davant aquestes dificultats aquesta persona normal i corrent creu tenir dues alternatives: una és deixar-ho anar (serà d'aquells que diuen que faran una pel·lícula fins que tothom ja els vegi venir); l'altra és aparcar la intenció de filmar en format cinematogràfic i pegar-li directament al vídeo. I aquí hi ha un altre conflicte: tampoc no hi ha manera d'emprar càmeres de format decent, ni editors moderns i plens de botonets, ni mesclador de so... tanmateix, si aquesta persona no està ficada dins la moguda del vídeo haurà de pegar grapada als formats videogràfics "pobres" (VHS, 8 mm, Hi8) i agafar el so amb la mateixa càmera (sol pujar automàticament la sensibilitat del micròfon quan hi ha

silenci, la qual cosa fa que sigui gairebé impossible aconseguir un so igualat). Amb esforç aconseguirà un resultat, evidentment vàlid, però que distarà molt d'assemblar-se al que entén per pel·lícula. Tanmateix, a l'hora d'exhibir el producte, ho haurà de fer amb un televisor (que, per gros que sigui, és petit) o un projector de vídeo (també se n'ha d'aconseguir un en bones condicions) que, en el millor dels casos, augmenta d'una manera massa evident la grandària dels píxels.

Hi ha una tercera alternativa que té l'avantatge de ser format cinematogràfic (per tant de qualitat fotogràfica, projectable a gran pantalla, perdurable): el súper 8 i el single 8.

Segurament hi haurà molta gent que pensa que això és un doi perquè aquest format ha mort: ja no hi ha càmeres, ni projectors, ni pel·lícules, ni movieoles, ni empalmadores... Aquesta és una afirmació temptadora però incorrecta. La mort del petit format cinematogràfic no tan sols és mentida sinó que, a nivell mundial, està més enfora que mai: se segueixen fent càmeres, se segueixen fabricant projectors, l'oferta de material sensible no ha fet més que

ampliar-se en els darrers dos anys, també es produeixen movieoles i empalmadores per triar... I, pel que fa al mercat de segona mà, l'oferta de mecanismes és bona i es pot jugar amb el fet que tothom creu que el súper 8 -o el single 8- són carn freda. Si hi ha algú com sant Tomàs, que no s'ho creu fins que hi fica els dits, posau la paraula *super8* a un bon cercador d'internet -per exemple l'Altavista (www.altavista.digital.com)- i el resultat de la vostra consulta us acabarà de convèncer. Nosaltres no esperarem que ho faceu sinó que seguirem per enavant, fins a l'enfront, per informar de les possibilitats d'aquesta tercera opció.

El súper 8 i el single 8 són dos formats cinematogràfics que empen pel·lícula de 8 mm d'amplada però que no són compatibles a l'hora de filmar. El súper 8, el més estès, empra un cartutx compacte molt bo de posar i de llevar de la càmera i, a més, és el que gaudeix d'una major oferta de material sensible i de mecanismes. El single 8, exclusiu de la Fuji, empra un cartutx de bobines superposades que permeten filmar envant i enrera sense problemes (de cara als efectes mínimament especials, fusos, etc.) i la pel·lícula està feta d'un material molt resistent a les tensions, rapinyades i projeccions. Hem dit que cadascun ha d'impressionar-se amb càmeres diferents, però després es poden projectar amb el mateix projector.

Pel que fa al material sensible, actualment el súper 8 disposa de vuit pel·lícules reversibles (entre color i blanc i negre) i 8 pel·lícules negatives en color. El single 8 té una oferta de 6 tipus de pel·lícula en color. N'hi ha que amb el preu ja es paga el revelat, encara que la gran majoria es paga a part. Els cartutxos soles ser de 15 m o 3 minuts rodats a 18 fps i el seu preu va des d'unes 1770 ptes. el més barat a 4620 el més car. Preus que, sobretot el primer, són més assequibles que les 10120 ptes. que costen dos minuts i mig de negatiu en color de 16 mm. Per avui ho deixarem just aquí. El mes que ve seguirem rallant del material sensible i de les càmeres. ♦